

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 1982/05
15.12.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Мирјане Ивић и Невене Милојчић, чланова већа, са саветником суда Весном Карановић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби Предузећа "АА", кога заступа адвокат АБ, изјављеној против решења Министарства финансија Републике Србије, Управе царина 01/11 број У/П -1260 од 03.12.2004. године, у предмету царине, у нејавној седници већа одржаној дана 15.12.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба се УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије, Управе царина 01/11 број У/П -1260 од 03.12.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице Београд број У/П-4448/2004 од 03.09.2004. године које је донето у смислу члана 105. Царинског закона ("Службени гласник РС" бр. 73/2003), измењени су подаци у ЈЦИ УВ-4 број 3994 од 14. 02. 2004. године ЦИ Лука Београд, у рубрикама 33 и 47, а тужилац је обавезан да плати износ од 76.220,50 динара, на име мање плаћене царине за робу стављену у слободан промет по предметној ЈЦИ УВ-4, а из разлога наведених у образложењу оспореног решења.

У поднетој тужби тужилац преко пуномоћника оспорава законитост решења туженог органа, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, учињених повреда правила поступка и погрешне примене закона. У том смислу наводи да је Царинарница решавајући по службеној дужности у конкретном случају исправила коначни правоснажни и извршни управни акт - ЈЦИ на основу члана 105. Царинског закона, без навођења правног основа као и разлога прописаних Закона о општем управном поступку. Сматра да у конкретном случају није било места примени члана 105. новог Царинског закона којим је прописан поступак накнадне контроле, као и да Одељење ревизије није навело ниједну једину нову чињеницу као нетачност која би представљала основ за примену наведеног члана, при чему се новом чињеницом не може сматрати иницијални акт Управе царина - Распис, којим Управа царина ретроактивно сврстава предметну робу у нови тарифни број. Посебно указује да оспорено решење нема разлога о одлучним чињеницама, и предлаже да суд тужбу уважи, а оспорено решење поништи.

Тужени орган у одговору на тужбу остао је у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

По оцени навода тужбе, одговора на тужбу и свих списа ове управне ствари, Врховни суд је нашао:

Тужба је основана.

Из списка предмета произлази да су решењем првостепеног органа у смислу члана 105. Царинског закона исправљени, а не измењени како се наводи у образложењу оспореног решења, подаци у декларацији УВ-4 број 3994 од 14.02.2004. године ЦИ "Лука" Београд, за робу музичке линије "JVC", а тужилац обавезан да плати износ од 76.220,50 динара на име мање плаћеног царинског дуга за предметну робу стављену у слободан промет по наведеној декларацији, јер је Комисија Царинарнице записником број Д-2464/2 од 02.6.2004. године, констатовала да та роба није правилно сврстана по Царинској тарифи у тарифни став 8519.999000 већ да се та роба правилно сврстава у тарифни став 8527.319800 Царинске тарифе са стопом царине 15%.

Оцењујући законитост решења првостепеног органа тужени орган је, након прибављања мишљења своје стручне службе о правилности тарифирања увезене робе, а у поступку извршења свог решења од 24.08. 2004. године којим је поништио решење првостепеног органа од 28. 06. 2004. године, оценио да жалба изјављена на решење првостепеног органа од 03. 09. 2004. године није основана, јер је у конкретном случају правилно примењена одредба члана 105. Царинског закона ("Службени гласник РС" бр. 73/2003), којом је прописано да царински орган може по службеној дужности или на захтев декларанта, проверавати исправност декларације и после пуштања робе, а одредбом става 5. истог члана овог Закона прописано је да ако се накнадном провером декларације утврди да су прописи који уређују царински поступак примењени на основу неистинитих или непотпуних података, царински орган ће, у складу са прописима предузети мере за правилно спровођење поступка у складу са новим околностима. При овоме је тужени орган навео да у конкретном случају Царинарница није ни спровела понављање поступка тарифирања по службеној дужности у смислу одребе Закона о општем управном поступку већ је

царинска по службеној дужности у смислу одредеи Закона о општем управном поступку, већ је поступала у складу са одредбом члана 105. Царинског закона. Након спроведеног поступка накнадне контроле података о увезеној роби, као и у поступку накнадне контроле није ни утврђено постојање неке нове чињенице за понављање поступка у складу са одредбама Закона о општем управном поступку, већ је утврђено постојање неистинитих, односно нетачних података у погледу сврставања предметне робе у тарифни став.

По оцени Врховног суда Србије, тужилац основано оспорава правилност оспореног решења туженог органа. Наиме, одредбама члана 105. Царинског закона прописано је да царински органи имају овлашћење да врше накнадну контролу декларације робе, али овим одредбама прописане су различите врсте контрола. Одредбом става 7. наведеног члана овог закона прописано је да се контрола из става 5. тог члана спроводи по посебном поступку, па је стога по оцени Врховног суда Србије, у сваком конкретном случају контроле која се спроводи применом члана 105. Царинског закона потребно навести која је по врсти контрола спроведена. Ово с разлога што је приликом примене одредбе члана 105. Царинског закона, царински орган дужан да поступи у складу са одредбом члана 22. Царинског закона, којим је прописано да се пред царинским органима примењују одредбе закона који уређује општи управни поступак, а решење по одредби члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист бр. 33/97), између осталог треба да садржи утврђено чињенично стање, те правне прописе и разлоге који упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Такође, у случају контроле применом става 5. члана 105. Царинског закона иста се спроводи на начин прописан одредбама Правилника о начину спровођења радњи и мера у поступку контроле прихваћене декларације ("Службени гласник РС" бр.53/03), па је према члану 4. поменутог Правилника царински орган о спровођењу радњи и мера из члана 95. и 105. став 5. Царинског закона и члана 2. и 3. овог Правилника дужан да обавести декларанта или његовог заступника, односно другог учесника у царинском поступку. У вези напред наведеног, у првостепеном решењу је наведена само одредба члана 105. Царинског закона, па се стога по оцени овог суда не може закључити која је контрола спроведена, јер уколико се ради о контроли из става 5. члана 105. Царинског закона, како је наведено у образложењу оспореног решења, која се спроводи по посебном Правилником прописаном поступку, о томе нису дати разлози ни у оспореном решењу, нити у првостепеном решењу. У вези с тим суд је имао у виду записник Комисије царинских радника, али се за сада овај записник не може прихватити као доказ о спровођењу посебно прописаног поступка, јер из истог то не произилази. Такође, суд указује да се решењем првостепеног органа погрешно исправљају подаци у ЈЦИ, уместо да се исти мењају, јер се не ради о погрешно унетим подацима, већ о погрешно утврђеним подацима.

Коначно, Врховни суд Србије налази да је образложење првостепеног решења нејасно, јер у образложењу решења није наведен чињенични основ за закључак тог органа о погрешно пријављеном тарифирању робе, осим констатације да је Комисија прегледала увозну документацију за измену података о тарифирању. За разлику од првостепеног, оспорено решење отклања ове нејасноће, али како је тужени орган утврђивао чињенични основ за решење првостепеног органа, био је дужан да са овим чињеницама упозна тужиоца.

Стога је у поновном поступку потребно отклонити повреде правила поступка на које је указано у овој пресуди, тако што ће се тужиоцу омогућити да се изјасни о чињеницама и околностима од значаја за доношење решења, а након тога уз давање јасних и потпуних разлога и правилну примену материјалног прописа донети правилно и на закону засновано решење.

Са напред изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд је применом одредби члана 41. став 2. а у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву пресуде, с тим што су примедбе суда изнете у овој пресуди обавезне за тужени орган у смислу одредби члана 61. истог закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 15.12.2005. године, У.бр. 1982/05

Записничар Председник већа-судија

Весна Карановић, с.р. Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

МЂ